

Prvi studentski govor za 15.03.

Dragi moji hrabri, odvažni, samosvesni, slobodno misleći sugrađani,

Dobar dan!

Hvala vam što ste ovde, što želite da podržite svoju mladost, što vam je stalo do budućnosti svoje države, što ne odustajete.

Prvog novembra na Železničkoj stanici u Novom Sadu, neposredno nakon rekonstrukcije, obrušila se nadstrešnica, pri čemu je život izgubilo 15oro ljudi i dvoje je teško ranjeno. Tih 15 minuta tišine kojim odajemo počast nastradalim žrtvama traju od tada.

Blokada nastave na svim državnim Univerzitetima u Srbiji traje skoro 4 meseca. Za to vreme naši zahtevi su ispunjavani makar 3 puta ali nijednom u celini. Profesori su nam se pridružili u njihovoj konkretizaciji. Desila se Slavija. 100 000 ljudi. Dostavili smo pisma javnoj tužiteljki Zagorki Dolovac. Naši zahtevi upućeni su tužilaštvu. Gazili su nas. Izlazili smo na ulice sa još više motivacije. Dočekali smo Novu Godinu na ulici. Mostar. RTS. Autokomanda. Ostavke premijera i gradonačelnika Novog Sada gotovo 3 meseca nakon tragedije.

Prepešačili smo 80 kilometara kako bi stigli do Novog Sada. Blokada 3 mosta 3 meseca nakon pada nadstrešnice u Novom Sadu.

Kandidati smo Nobelove nagrade za mir.

Odlučili smo da branimo naša Ustavom zagarantovana prava u gradu u kojem je prvi srpski ustav, Sretenjski Ustav, donet. Sretnimo se na Sretenje. Kroz kišu i planine, snagu nam je davala ideja o jedinstvu i lepoti slobode govora. Štafetno trčeći, prkosno hodajući, stigli smo u Kragujevac. Ostaće neizbrisiv trag u srcima svih nas, suze kojim smo dočekani. Zagrljaji koji smo podelili. Predeli Srbije koji smo obišli. Rane koje ste nam previjali. Umor koji ste nam izlečili. Okupili smo se iz svih gradova Srbije u Lepeničkom Bulevaru. Celog dana osnaživali smo jedni druge i otišli s porukom: Niko nije umoran.

Sledeći je bio Novi Pazar. Svi studenti stajali su ponosno jedni do drugih braneći zajedničke ideale. Gde se majemo sledeće? Uprkos strepnji da će naš slobodarski duh tek tako nestati vremenom, nikad u većem broju i nikad snažnije volje spojio se sever i jug. Veličanstven Niš bio je uvertira za današnji Beograd.

Usledio je generalni štrajk. Sutradan: Žene u prvim redovima. Rame uz rame - studenti i radnici.

Operacija RTS. Opet RTS. Do kad više RTS? Do kada će javni servis kriti istinu od svojih gledaoca? Kada će prestati sa promovisanjem podela i usađivanjem mržnje? Kada će shvatiti da gušenjem našeg glasa aktivno učestvuje u obmani naroda? KADA?

Sve što se događalo, dovelo nas je do sadašnjeg trenutka. Pogledajte gde smo. Pogledajte koliko nas je. Stojimo ispred Narodne Skupštine Republike Srbije. Narodna Skupština je nosilac ustavotvorne i zakonodavne vlasti. Ovo je dom izabranih predstavnika naroda, u čijoj je nadležnosti da brani javni interes. Dom u kojem se neguje dijalog i vodi rasprava o važnim pitanjima i čije će odluke oblikovati budućnost naše države. Dom učenih, posvećenih, pravednih pojedinaca. Da li je to naša Skupština?

Za odgovornima se i dalje traga.

Naša država naše je nasleđe. Rođeni smo kako bi živeli u zajednici. Ipak fali nam osećaj društvene odgovornosti. Osećaj da ukoliko nemam znanja, nisam kvalifikovan, neću stupiti na poziciju. Osećaj da sopstvena korist ne sme biti važnija od dobrobiti društva u celini. Toga ova vlast nema.

Svedoci smo vladavine neznanja, korupcije, nekulture, nasilja.

Izgubili smo poverenje u institucije.

Gubimo obrazovane, zaslužne mlade ljude godinama u nazad. Gubimo živote.

Sistem smo mi izneverili. Ne sme da postoji društvo u kojem je pravo na kritičko razmišljanje ugroženo. Mi smo to dopustili. Krivi smo što ne postoji dijalog. Krivi smo što ne informišemo sebe i svog bližnjeg o značajnim društvenim pitanjima poput projekta Jadar i Expa 2027. Krivi smo što nismo svesni svojih prava i što se za ista ne borimo. Krivi smo što ne znamo šta su ustavne nadležnosti predsednika države. Krivi smo što smo izgubili nadu u moć pojedinca. Vaš glas vredi. Vaš glas čujemo. Nek vaš glas traje.

Hajde da zajedno probudimo Srbiju.

Istrajmo u borbi za studente, poljoprivrednike, prosvetare, advokate, državne apoteke, lekare, glumce, umetnike, inženjere, za sve živote koje smo izgubili i one koje bismo izgubili da smo nastavili da ćutimo.

Noć je najmračnija pred svitanje!

Do ispunjenja zahteva!

Први студентски говор за 15.03.

Драги моји храбри, одважни, самосвесни, слободно мислећи суграђани,

Добар дан!

Хвала вам што сте овде, што желите да подржите своју младост, што вам је стало до будућности своје државе, што не одустајете.

Првог новембра на Железничкој станици у Новом Саду, непосредно након реконструкције, обрушила се надстрешница, при чему је живот изгубило 15-оро људи и двоје је тешко рањено. Тих 15 минута тишине којим одајемо почаст настрадалим жртвама трају од тада.

Блокада наставе на свим државним универзитетима у Србији траје скоро 4 месеца. За то време наши захтеви су испуњавани макар 3 пута, али ниједном у целини. Професори су нам се придружили у њиховој конкретизацији. Десила се Славија. 100 000 људи. Доставили смо писма јавној тужитељки Загорки Доловац. Наши захтеви упућени су тужилаштву. Газили су нас. Излазили смо на улице са још више мотивације. Дочекали смо Нову Годину на улици. Мостар. РТС. Аутокоманда. Оставке премијера и градоначелника Новог Сада готово 3 месеца након трагедије.

Препешачили смо 80 километара како би стигли до Новог Сада. Блокада 3 моста 3 месеца након пада надстрешнице у Новом Саду.

Кандидати смо Нобелове награде за мир.

Одлучили смо да бранимо наша Уставом загарантована права у граду у којем је први српски устав, Сретењски Устав, донет. Сретнимо се на Сретење. Кроз кишу и планине, снагу нам је давала идеја о јединству и лепоти слободе говора. Штафетно трчећи, пркосно ходајући, стигли смо у Крагујевац. Остаће неизбрисив траг у срцима свих нас, сузе којим смо дочекани. Загрљаји који смо поделили. Предали Србије који смо обишли. Ране које сте нам превијали. Умор који сте нам излечили. Окупили смо се из свих градова Србије у Лепеничком Булевару. Целог дана оснаживали смо једни друге и отишли с поруком: Нико није уморан.

Следећи је био Нови Пазар. Сви студенти стајали су поносно једни до других бранећи заједничке идеале. Где се мајемо следеће? Упркос стрепњи да ће наш слободарски дух тек тако нестати временом, никад у већем броју и никад снажније воље спојио се север и југ. Величанствен Ниш био је увертира за данашњи Београд.

Уследио је генерални штрајк. Сутрадан - Жене у првим редовима, раме уз раме - студенти и радници.

Операција РТС. Опет РТС. До кад више РТС? До када ће јавни сервис крити истину од својих гледаоца? Када ће престати са промовисањем подела и усађивањем мржње? Када ће схватити да гушењем нашег гласа активно учествује у обмани народа? КАДА?

Све што се догађало, довело нас је до садашњег тренутка. Погледајте где смо. Погледајте колико нас је. Стојимо испред Народне Скупштине Републике Србије. Народна Скупштина је носилац уставотворне и законодавне власти. Ово је дом изабраних представника народа, у чијој је надлежности да брани јавни интерес. Дом у којем се негује дијалог и води расправа о важним питањима и чије ће одлуке обликовати будућност наше државе. Дом учених, посвећених, праведних појединаца. Да ли је то наша Скупштина?

За одговорнима се и даље трага.

Наша држава наше је наслеђе. Рођени смо како би живели у заједници. Ипак фали нам осећај друштвене одговорности. Осећај да уколико немам знања, нисам квалификован, нећу ступити на позицију. Осећај да сопствена корист не сме бити важнија од добробити друштва у целини. Тога ова власт нема.

Сведоци смо владавине незнања, корупције, некултуре, насиља.

Изгубили смо поверење у институције.

Губимо образоване, заслужне младе људе годинама у назад. Губимо животе.

Систем смо ми изневерили. Не сме да постоји друштво у којем је право на критичко размишљање угрожено. Ми смо то допустили. Криви смо што не постоји дијалог. Криви смо што не информишемо себе и свог ближњег о значајним друштвеним питањима попут пројекта Јадар и Екса 2027. Криви смо што нисмо свесни својих права и што се за иста не боримо. Криви смо што не знамо шта су уставне надлежности председника државе. Криви смо што смо изгубили наду у моћ појединца. Ваш глас вреди. Ваш глас чујемо. Нек ваш глас траје.

Хајде да заједно пробудимо Србију.

Истрајмо у борби за студенте, пољопривреднике, просветаре, адвокате, државне апотеке, лекаре, глумце, уметнике, инжењере, за све животе које смо изгубили и оне које бисмо изгубили да смо наставили да ћутимо.

Ноћ је најмрачнија пред свитање!

До испуњења захтева!